

Sygn. akt III KZ 142/14

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński

w sprawie P. K.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 30 stycznia 2015 r.
zażalenia P. K. na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego
Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 1 grudnia 2014 r., sygn. akt II AKo (...), o
odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania zakończonych wyrokami
Sądu Okręgowego w S. z dnia 15 marca 2013 r. sygn. akt II Ka (...), zmieniającym
wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 14 grudnia 2012 r. sygn. akt II K (...),
na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w (...) odmówił przyjęcia osobistego wniosku P. K. o wznowienie postępowania zakończonych wyrokami Sądu Okręgowego w S. z dnia 15 marca 2013 r. sygn. akt II Ka (...), zmieniającym wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 14 grudnia 2012 r. sygn. akt II K (...), ponieważ wnioskodawca wezwany do usunięcia braku formalnego pisma nie usunął go w wyznaczonym terminie.

Na powyższe zarządzenie P. K. złożył zażalenie, w którym podniósł, że przydzielony mu obrońca z urzędu nie skontaktował się z nim w postępowaniu wznowieniowym, jednocześnie wnioskodawca wezwany do usunięcia braku formalnego, nie był zorientowany o jakie braki chodzi i jakich dokumentów Sąd od niego oczekuje, albowiem był przekonany, że wszystkie wymogi formalne wypełnił jego adwokat.

Powołując się na powyższe skarżący wniósł o uwzględnienie jego zażalenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie. Prawdliwość czynności procesowych dokonanych w tej sprawie przez Sąd Apelacyjny w (...) nie budzi zastrzeżeń.

Należy przypomnieć, że zarządzeniem z dnia 3 września 2014 r. Przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w (...) w wyznaczył skazanemu obrońcę z urzędu w osobie adw. M. K. w celu ewentualnego sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania na korzyść P. K., zakreślając mu 14 dniowy termin do wykonania stosownych czynności procesowych (k. 7). Wyznaczony adwokat dokonując czynności w trybie art. 84 § 3 k.p.k., w dniu 24 października 2014 r. przesłał do Sądu Apelacyjnego sporządzoną przez siebie opinię o braku podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania, szczegółowo argumentując swoje stanowisko z odwołaniem się do materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie (k. 13 - 17).

W ten sposób został zrealizowany wymóg rzetelnego procesu, bowiem obrońca wskazując na istnienie ewentualnych podstaw wznowieniowych, bądź stwierdzając ich brak, ma pozycję autonomiczną i nie musi wyrażać w tym zakresie poglądów zbieżnych z reprezentowaną przez niego stroną, zaś sąd w takiej sytuacji nie jest obowiązany wyznaczać kolejnych obrońców z urzędu, aż do uzyskania przez wnioskodawcę oczekiwanego przez niego efektu. (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 27 sierpnia 2008 r., IV KZ 52/08, R-OSNKW z 2008 r., poz. 1711; z dnia 17 września 2008 r., III KZ 92/08, R-OSNKW z 2008 r., poz. 1872,). W związku z tym, skoro wniosek o wznowienie postępowania sporządzony z naruszeniem przymusu adwokacko - radcowskiego jest prawnie bezskuteczny, słusznie Przewodniczący Wydziału II Karnego Sądu Apelacyjnego w (...) pismem z dnia 27 października 2014 r. wezwał wnioskodawcę do usunięcia w terminie 7 dni braku formalnego wniosku o wznowienie postępowania poprzez złożenie wniosku o wznowienie sporządzonego i podpisanego przez adwokata albo radcę prawnego pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku, ponieważ takie postąpienie uzasadnione jest dyspozycją art. 120 k.p.k. (k.25). Skazany mimo prawidłowego doręczenia tego pisma w rozumieniu art. 133 § 2 k.p.k. – w ramach dwukrotnego awizowania,

nie odebrał tego wezwania, a tym samym pozbawił się możliwości usunięcia wskazanych w tym piśmie braków formalnych.

W związku z tym, argumentacja skarżącego jakoby nie wiedział o podejmowanych w jego sprawie o wznowienie czynnościach procesowych nie może go usprawiedliwiać, ponieważ stanowi skutek zawinionej przez niego beczynności w zakresie odbioru korespondencji sądowej. Oczywiście skazany nie miał również żadnych przeszkód aby na temat toku tego postępowania poinformować się bezpośrednio u swojego obrońcy z urzędu.

W tych okolicznościach także pozostałe argumenty skarżącego dotyczące jego sytuacji osobistej oraz negatywnej oceny zapadłych w postępowaniu jurysdykcyjnym rozstrzygnięć, nie mogły doprowadzić do uchylenia zaskarżonego zarządzenia, gdy się zważy, że nie usunął on w wyznaczonym terminie wskazanego wyżej braku formalnego pisma.

Marginalnie należy zauważyć, że zaskarżone zarządzenie nie tamuje skazanemu ponownego wystąpienia z wnioskiem o wznowienie postępowania, o ile wniosek ten będzie realizował wymogi formalne określone w art. 545 § 2 k.p.k.

Dlatego też zaskarżone zarządzenie należało utrzymać w mocy.